

Han spelade för Roosevelt och påven. Han lärde Belafonte sjunga calypso. I somras avled Roaring Lion, en av tidernas största calypso-sångare. Lars Hansson, socamusikant och resenär, mötte legenden häromåret.

Rafael Arius Kairiyama De Leon, alias Roaring Lion, blev nittioett år. Jag träffade honom i Trinidad några år före hans död. Han var då åttiosju år gammal och som vanligt propert klädd i rosa kostym och hatt, samt utrustad med en stilig promenadkrycka, prydd av ett lejonhuvud.

Vänligt delade han med sig av sina erfarenheter, sin syn på musiken och livet, där vi satt vid hans stambord på The Lily Orchard i centrala Port of Spain.

Mannen var en levande länk till calypsos historia. Han började spela in stenkakor under 1930-talets calypso-boom och hade, när vi träffades, just utkommit på cd med tuffa soca-varianter av sin egen, tidigaste musik.

Hans omfångsrika karriär innefattade även mer udda inslag: såväl president Roosevelt som påven John Paul II fick ta del av The Lions calypso – kyrkans man i form av en special-skriven låt som framfördes under påve-besöket på ön 1985.

Roaring Lion gjorde hela 95 inspelningar för amerikanska Brunswick och Decca under tiden 1934 till 1941. Han och kollegan Attila the Hun var de första som reste till New York för att spela in calypso. Vid vårt möte var dock alla hans kollegor från 30- och 40-talen sedan länge döda: Attila The Hun, The Tiger, Lord Beginner, King Radio ...

The Lion erinrade sig ett tillfälle i New York, hos Decca.

– En dag kom en mycket ung man in. Han var propert klädd med en gul scarf knuten innanför skjortkragen. Han var väldigt artig och intresserad av calypso och ville veta allt om musiken. Han presenterade sig som Harry Belafonte ...

Det var med viss bitterhet Lion sedan kunde konstatera att flera av hans idéer knycktes rakt av. Lion nämnde bland annat låten Fire Down Below och introt till Banana Boat Song: "Day-Oh".

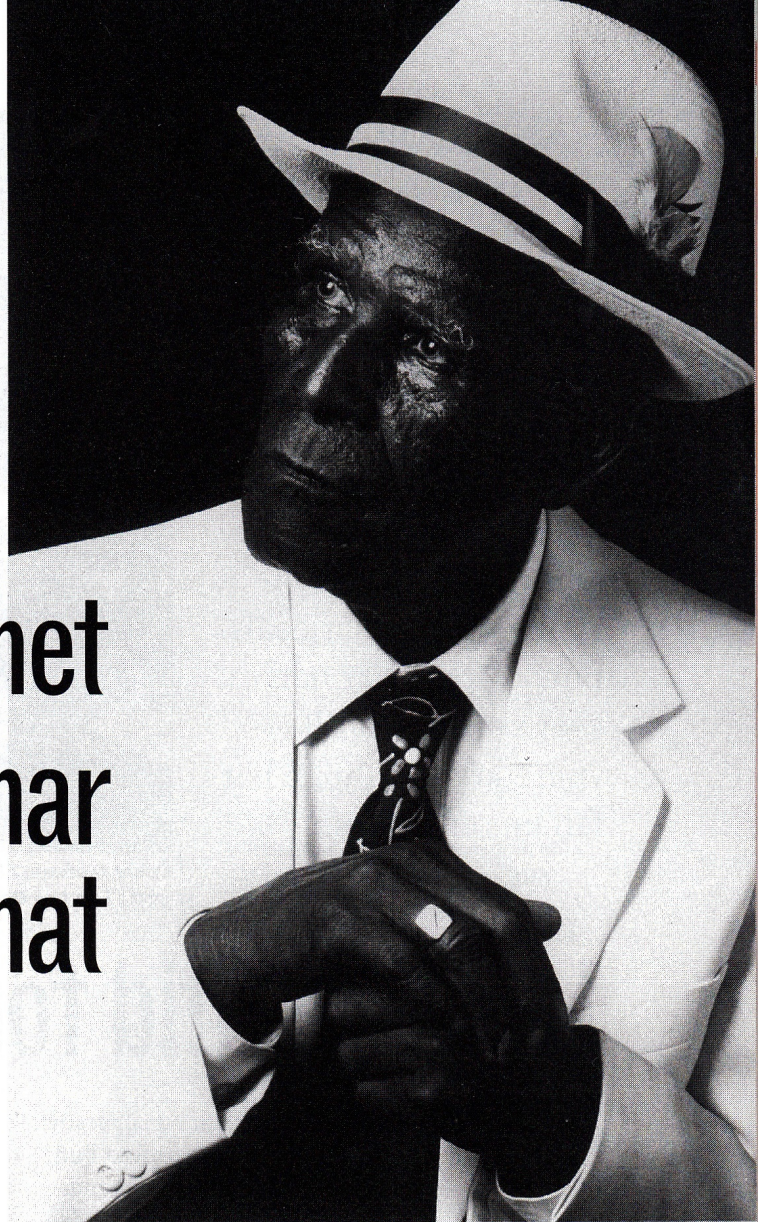
Från tidigt 50-tal bodde Roaring Lion i England under tioalet år och gjorde inspelningar och konserter i England och Europa. 1963 flyttade han tillbaka till Trinidad och en mycket aktiv period på Trinidads calypsoscener under 60- och 70-talen.

Roaring Lion berättade för mig att han samlat skivor ända sedan de första calypsoinspelningarna gjordes. Med rätta titulerades han ofta för "det vandrande uppslagsverket över calypso".

Under några år på 80-talet skrev han varje vecka en spalt om calypso i Trinidad Evening News och 1986 gav han ut den kontroversiella boken Calypso from France to Trinidad – 800 years of history, där han drev tesen att calypson har sitt ursprung i franska ballader och inte, som många andra hävdar, i de afrikanska slavarnas musik.

Samarbetet med producenten Eddy Grant och ICE Records blev en sista viktig fas i Lions karriär. Roaring Lion sammanfördes med sin gitarrist från 50-talet, Fitzroy Coleman, och spelade 1993 in albumet Standing Proud, där hans klassiska calypsosånger gavs modern soca-dräkt. ICE Records släppte också albumet Sacred 78:s med Lions tidiga inspelningar.

Lejonet har tystnat

1995 sjöng 87-åriga Papa Chunks (som han också kallades, syftande på en person som har framgång hos kvinnor) in sin 30-talslåt med samma namn – fast nu i supermodernt arrangemang och med rap-intro. Låten släpptes på albumet Viva Le King och blev en jättehitt.

Innan vi skildes åt på The Lily Orchard framförde den gamle gentlemanen en undran: kunde jag möjligtvis skaffa honom en spelning i Sverige? Det egentliga målet visade sig dock vara – Norge.

På sitt sedvanligt vänliga och galanta sätt sa Papa Chunks:

– Jag har barn där som det kunde vara dags att hälsa på ...

MS

LARS HANSSON
(Medlem i Soca Rebels från Göteborg som rönt stor uppmärksamhet i Trinidad. 1994 släpptes gruppens skiva på ön.)

Roaring Lions sånger har blivit så välkända att de ofta betraktas som traditionella folksånger. Låten Mary Ann finns ofta med i pianoböcker, rubricerad som "Marianne, trad calypso".

Fotnot: Soca är en modern partyfierad variant av traditionell calypso.